

Arrest

nr. 38 665 van 12 februari 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X
X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister belast met Migratie- en
asielbeleid | vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 11 februari 2010 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 9 februari 2010, aan de verzoekende partij ter kennis diezelfde dag.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 februari 2010 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 12 februari 2010 om 10.00 uur.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter Ch. BAMPS.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN DEN BROECK die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak:

1.1. De verzoekende partij verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn. Zij dient op 25 juni 2009 een asielaanvraag in.

1.2. Bij vergelijking van vingerafdrukken blijkt dat ze op 16 juni 2007 te Mytilini door de Griekse autoriteiten is geregistreerd geworden (Eurodac hit – illegale binnenkomst) en op 26 juni 2007 te Patras een asielaanvraag heeft ingediend.

1.3. Op 14 oktober 2009 worden de Griekse autoriteiten verzocht tot overname van de verzoekende partij bij toepassing van artikel 10.2 van de Europese Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003, tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de verordening 343/2003/EG).

1.4. Daar de bevoegde Griekse autoriteiten hebben nagelaten om binnen de in de verordening 343/2003/EG vastgestelde termijn te reageren op het verzoek tot overname worden zij, op basis van artikel 18.7 van voormelde verordening, geacht dit verzoek te aanvaarden.

1.5. Op 9 februari 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing die aan de verzoekende partij dezelfde dag wordt ter kennis gebracht is als volgt gemotiveerd:

“ REDEN VAN DE BESLISSING :

*België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan **Griekenland** toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de artikels 16(1)c en 20(1)c van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003.*

De betrokkene, die inwoner van Afghanistan verklaart te zijn, diende op 25.06.2009 een asielaanvraag in. Vergelijking van vingerafdrukken wees uit dat de betrokkene op 16.06.2007 te Mytilini door de Griekse autoriteiten werd geregistreerd (Eurodac hit - illegale binnenkomst) en op 26.06.2007 te Patras een asielaanvraag indiende. Tijdens zijn verhoor op 12.10.2009 stelde de betrokkene dat hij door de Griekse instanties werd geregistreerd, maar ontkent asiel te hebben gevraagd in Griekenland. Het resultaat van het vingerafdrukkenonderzoek is echter onweerlegbaar. De betrokkene voegde toe ongeveer twee jaar in Griekenland te hebben verbleven. Op 14.10.2009 werd aan de bevoegde Griekse autoriteiten een vraag voor overname van de betrokkene gericht volgens artikel 16(1)c van Verordening 343/2003. De Griekse instanties hebben tot op heden niet op ons verzoek geantwoord. Artikel 20(1)b van Verordening 343/2003 stipuleert dat de voor terugname verzochte lidstaat binnen een termijn van twee weken moet antwoorden op verzoeken voor terugname op basis van artikel 16(1) en die zijn gebaseerd op via het Eurodac-systeem verkregen gegevens. Het zonder reactie laten verstrijken van de in lid 1 bedoelde termijn van twee weken staat volgens artikel 20(1)c gelijk met de aanvaarding van het terugnameverzoek en de verplichting de persoon over te nemen. Vermits de Griekse autoriteiten niet binnen de gestelde termijn op ons verzoek hebben geantwoord werden ze met toepassing van artikel 20(1)c van Verordening 343/2003 op 15.01.2010 door middel van een "tacit agreement" op 03.11.2009 op hun verantwoordelijkheid gewezen en op de verplichting de betrokken persoon over te nemen.

Bij zijn asielaanvraag verklaarde de betrokkene te zijn geboren op 21.03.1992. Dit impliceert dat de betrokkene minderjarig zou zijn. Onze diensten uitten op 25.06.2009 twijfel betreffende deze verklaarde leeftijd. De Voogdijdienst liet op 18.08.2009 in het UZ Sint-Rafaël te Leuven een medisch onderzoek uitvoeren teneinde na te gaan of de betrokkene al dan niet jonger is dan 18 jaar. Het resultaat van dit

onderzoek luidde : "Op basis van het voorgaande onderzoek kunnen we besluiten met een redelijke wetenschappelijke zekerheid dat Zamiri Mustafa op datum van 18.08.2009 een leeftijd heeft van ouder dan 18 jaar, waarbij 20,6 jaar een minimum leeftijd is. Vermoedelijk ligt deze dus hoger en zelfs voorbij de 21 jaar". De betrokkene bracht op 19.08.2009 een identiteitsdocument van Afghanistan ("taskara") aan, dat vermeldde dat de betrokkene in 2008 16 jaar oud was. De Federale Politie, Algemene Directie van de Gerechtelijke Politie, Centrale Dienst ter Bestrijding van Valsheden Documenten oordeelde op 07.09.2009 dat het document een volkomen namaak is. De Voogddienst hief op 14.09.2009 de op 25.06.2009 ingestelde voogdij over de betrokkene op, wat betekent dat de betrokkene als meerderjarig wordt beschouwd.

In een schrijven van 23.10.2009 verzoekt de advocaat van de betrokkene dat zijn asielaanvraag in België zou worden behandeld met toepassing van artikel 3(2) van Verordening 343/2003. Volgens de advocaat zou Griekenland zijn verplichtingen inzake asiel en de opvang van asielzoekers niet nakomen. Er is geen enkele garantie op een behandeling van zijn asielaanvraag. De betrokkene loopt in Griekenland het risico op een schending van het "non-refoulement"-beginsel en van artikel 3 van het EVRM. Ter ondersteuning wordt o.a. verwezen naar het rapport van het UNHCR van 15.04.2008; het rapport van Thomas Hammarberg, mensenrechtencommissaris bij de Raad van Europa; een klacht van "Organization of Lawyers for the Rights of Refugees and Asylum Seekers" van 15.10.2008; een rapport van "Greek Council for Refugees" van 15.02.2009; het rapport van het CPT van 08.02.2008; arrest 15.599 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 19.10.2007 en arrest n°44989/08 van het EHRM van 22.01.2009.

Wat betreft de vraag van de betrokkene en zijn advocaat om toepassing te maken van artikel 3(2) (soevereiniteitsclausule) van Verordening 343/2003 moet worden opgemerkt dat artikel 3(2) voor de Belgische staat geen verplichting inhoudt om een asielaanvraag te behandelen. Het volgen van de betrokkene in diens keuze van het land waar hij asiel wil vragen komt neer op het ontkennen van de doelstellingen die de Europese instanties voor ogen hebben. In Verordening 343/2003 worden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. Griekenland is op basis van de artikels 16(1)c en 20(1)c van Verordening 343/2003 verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene. We merken verder op dat geen enkele lidstaat van de Europese Unie inzake dossiers, waar Griekenland de verantwoordelijke staat voor de behandeling van het asielverzoek is, systematisch de soevereiniteitsclausule toepast.

Betreffende de bewering dat het recht op het vragen van asiel en bescherming door de Griekse autoriteiten niet wordt gegarandeerd merken we op dat Griekenland de Conventie van Genève van 1951 en het Aanvullend Protocol van 1967 ondertekende. De richtlijnen 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van de minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten; 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van deze bescherming en 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus werden in 2007 omgezet in de Griekse nationale wetgeving. Met presidentieel decreet 220/2007 van 13.11.2007 werd de richtlijn inzake de omstandigheden voor de opvang van asielzoekers omgezet. Het presidentieel decreet 96/2008 zette de richtlijn inzake de kwalificatie om en voerde de subsidiaire bescherming in in de Griekse wetgeving. Er zijn geen gegevens voorhanden waaruit blijkt dat deze omzetting niet correct zou zijn gebeurd, een argument, dat ook wordt gevolgd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (arrest n° 21.980 van 26.01.2009).

Griekenland is, net als België, gebonden aan de internationale en Europese basisregels met betrekking tot de behandeling van de asielaanvragen. De asielaanvraag van betrokkene zal behandeld worden volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten (cfr arresten RVV, n° 21 514 van 16.01.2009 en RVV, n° 26 756 van 30.04.2009).

Als gevolg van de omzetting van de richtlijnen heeft de Europese Commissie de zaken die ze had ingesteld wegens de niet-omzetting van de richtlijnen ingetrokken of geklasseerd. Het Europese Hof van Justitie schrapte de zaak C-130/08 ingesteld wegens de niet-naleving van de verplichtingen voortkomend uit Verordening 343/2003 uit het register. Het verkrijgen van bijkomende individuele garanties voor een effectieve behandeling wordt niet door Verordening 343/2003 voorzien omdat dit juist het voorwerp uitmaakt van de verordening en omdat de lidstaten in de preambule van het Europese Unie-Verdrag hebben onderschreven de rechten van de mens te respecteren en tevens partij zijn bij het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens.

Met betrekking tot de overdracht van de asielzoekers in het kader van Verordening (EG) 343/2003 blijkt uit informatie, meegedeeld door de Griekse autoriteiten, dat deze asielzoekers bij hun aankomst op de hoogte worden gebracht van hun rechten en plichten en de mogelijkheid om een asielaanvraag in te dienen. Vervolgens wordt de door de wet bepaalde procedure ingesteld, wordt de asielzoeker gehoord en worden zijn persoonsgegevens geregistreerd in het nationale geautomatiseerde asielsysteem. De vreemdeling wordt voor een periode van maximum drie dagen ondergebracht in een speciale kamer van de Veiligheidsdienst van de luchthaven van Athene totdat de opvangprocedure is vervuld. Elke asielzoeker krijgt toegang tot arbeid en gezondheidszorg. Indien de asielzoeker niet over huisvesting beschikt kan hij worden opgevangen in de daartoe voorziene opvangcentra. Er werden nieuwe centra opgericht en de bestaande centra werden verbeterd. De Griekse regering heeft bevestigd dat geen enkele vreemdeling wordt vastgehouden louter omwille van het feit dat hij een asielverzoek heeft ingediend. Elke vreemdeling die asiel aanvraagt kan tijdens alle fases van de procedure voor de toekenning van asiel verschijnen met zijn advocaat, zoals is voorzien door de bepalingen van de interne wetgeving betreffende de waarborgen die de asielzoekers worden geboden. De aanwezigheid van een tolk werd eveneens geïnstitutionaliseerd. De asielverzoeken worden ten gronde en op een individuele basis onderzocht. Conform de artikels 25 en 26 van het presidentieel decreet 90/2008 staat er een administratief beroep open tegen de administratieve beslissingen waarbij het asielverzoek wordt verworpen of waarbij de vreemdelingenstatus wordt herroepen.

De advocaat van de betrokkene stelt verder dat de betrokkene bij een overdracht naar Griekenland het risico loopt op een behandeling, die in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM. We onderstrepen dat de Griekse instanties minstens vijf werkdagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene, zodat aangepaste opvang kan worden voorzien. We merken op dat de betrokkene verklaart ongeveer twee jaar in Griekenland te hebben verbleven. Tijdens zijn verhoor op 12.10.2009 maakte de betrokkene geen enkele melding van behandelingen door de Griekse instanties, die in strijd waren met artikel 3 van het EVRM. Hij brengt m.a.w. geen elementen aan, die aantonen dat hij bij een terugkeer in Griekenland zal worden opgevangen in omstandigheden, die niet overeenkomen met de aanbevelingen van Richtlijn 2003/9/EG, of meer algemeen zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM. De bewering, dat de betrokkene het risico zou lopen op een behandeling, die strijdig zou zijn met artikel 3 van het EVRM, is derhalve speculatief.

We wijzen ook op het arrest van het EHRM van 02.12.2008 (KRS vs. Verenigd Koninkrijk), waarbij het EHRM oordeelde dat het terugzenden naar Griekenland in toepassing van Verordening 343/2003 op zich geen schending inhoudt van artikel 3 van het EVRM. De vrees voor een risico voor schending van artikel 3 moet gefundeerd zijn op substantiële gronden. Een loutere verklaring van een dergelijke vrees is dus onvoldoende en speculatief. Het EHRM voegt toe dat asielzoekers in alle gevallen het recht hebben om beroep in te stellen tegen elke beslissing van uitwijzing en het recht op toegang tot de procedure voor het EHRM om voorlopige maatregelen te bekomen in toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het EHRM.

De advocaat van de betrokkene stelt dat de betrokkene een risico loopt te worden teruggestuurd naar Turkije door de Griekse instanties vanwege een Grieks-Turks associatieverdrag. Betreffende dit vermeende risico op een schending van het "non-refoulement"-beginsel moet worden gewezen op het feit dat Griekenland de Conventie van Genève ondertekende en dus gehouden is artikel 33 te

respecteren. Verder staat vast dat ook na de verwerping van hun asielverzoek vreemdelingen niet worden teruggezonden naar landen waarvan men meent dat hun leven of vrijheid er in gevaar is. De Griekse instanties bevestigden dit tegenover de voorzitter van het Europees Comité ter voorkoming van Foltering en Onmenselijke of Vernederende Behandeling. De betrokkene kan niet op basis van concrete elementen aannemelijk maken dat er een reëel risico bestaat dat Griekenland hem zal repatriëren. Een loutere verklaring van een dergelijke vrees voor een eventuele schending van het "non-refoulement" beginsel volstaat niet.

Tijdens zijn verhoor dd. 12.10.2009 werd aan de betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) hij een asielaanvraag in België indiende (vraag 19). Hij antwoordde dat het Verenigd Koninkrijk zijn bestemming was, maar dat de persoon, die zijn reis regelde, hem in België achterliet. De betrokkene heeft dan ook geen specifieke reden voor de keuze van België als land, waar hij asiel wou vragen. De betrokkene verklaarde verder geen familie in België te hebben. Gevraagd naar de toestand van zijn gezondheid (vraag 20) stelde de betrokkene geen gezondheidsproblemen te hebben.

Gezien al deze elementen is er geen basis om de asielaanvraag van de betrokkene in België te behandelen op grond van artikel 3(2) of artikel 6 van Verordening 343/2003. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Griekse autoriteiten toekomt, met de toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de artikels 16(1)c en 20(1)c van Verordening 343/2003.

Bijgevolg moet de bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten. De betrokkene zal worden teruggeleid naar de bevoegde Griekse instanties."

2. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid:

2.1. Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Artikel 43, § 1 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt tevens dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering ook een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

Wat de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel betreft dient de vordering tot schorsing een uiteenzetting van feiten te bevatten die kunnen aantonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing aan verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Deze voorwaarde dient zo te worden opgevat dat de verzoekende partij zich niet mag beperken tot vaagheden en algemeenheden, maar integendeel duidelijk en concreet dient aan te geven waarin precies het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is gelegen dat zij ten gevolge van de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing ondergaat of dreigt te ondergaan. De verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

2.2. Wat deze voorwaarde betreft voert de verzoekende partij aan dat:

“IV. MOEILIJK TE HERSTELLEN ERNSTIG NADEEL IN GEVAL VAN ONMIDDELLIJKE TENUITVOERLEGGING VAN DE AANGEVOCHTEN BESLISSING

Het risico op schending van artikel 3 van het EVRM is op zichzelf reeds een moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

Bovendien roept verzoeker de schending in van een ernstige middel dat de openbare orde raakt.

Inzonderheid werd een schending van artikel 3 EVRM ingeroepen dat alle personen beschermt tegen folteringen en tegen onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het is strijdig met het openbare orde karakter van dit grondrecht dat verzoeker van de bescherming van dit grondrecht afstand zou kunnen doen door middel van zijn eigen niet foutief gedrag.

Artikel 3 EVRM is immers op absolute wijze geformuleerd zodat er geen enkele beperking kan worden aangebracht, zelfs niet in geval van oorlog of andere noodtoestand.

Y. HAECK en V. STAELENS stellen dienaangaande het volgende: Het absolute verbod dat opgelegd is door art.3 EVRM geldt eveneens in uitzettings- of deportatiezaken, dan wel uitleveringszaken. Eenmaal er substantiële aanwijzingen voorhanden zijn dat een persoon die dreigt uitgezet of uitgeleverd te worden, in het ontvangstland reëel gevaar loopt het voorwerp te zullen zijn van handelingen die in strijd zijn met art. 3 EVRM, dan is de kous af en mag die persoon niet uitgezet of uitgeleverd worden op straffe veroordeeld te worden in Straatsburg [verwijzing naar arresten Chala t. VK en Ahmed t. Oostenrijk]. Het feit dat de activiteiten van een klager onwenselijk of zelfs gevaarlijk zijn, mag niet in aanmerking genomen worden [idem], evenmin als het belang dat de naties hebben bij het feit dat de vermeende misdadigers die naar het buitenland vluchten voor de rechter gebracht worden (verwijzing naar Chahal t. VK en Soering t. VK.)

(Y. HAECK en V. STAELENS, Artikel 3 EVRM, in J. VANDE LANOTTE en ‘1’. HAECK (eds.), Hondboek EVRM. Dee/ 2. Artikelsgewijs Commentaar, Volume 1, Antwerpen, Intersentia, 2004, p. 221 -222; eigen onderlijning)

Dit principe werd herhaald door het Hof in een arrest Saadi t. Italië van 28.02.2008.

Dit principe waarnaar verwezen wordt in terrorisme zaken, dient uiteraard toegepast te worden in geval van een risico op schending van artikel 3 EVRM en artikel 33 van de Conventie van Genève, ingeroepen door een asielzoeker die via een bepaald land de Europese Unie betreden heeft.

Zoals uiteengezet in het tweede middel, is er een risico op schending van artikel 3 EVRM en artikel 33 van de Conventie van Genève. Een risico op schending van deze artikels dient echter samen beschouwd te worden met een risico op schending van artikel 13 van het EVRM. Immers, de rapporten die verzoeker neerlegt tonen aan dat er bij terugkeer naar Griekenland, er geen effectief rechtsmiddel voor hem ter beschikking is, gezien het flagrant gebrek aan advocaten, tolken en sociaal assistente. Tenslotte bestaan er ernstige problemen naar de opvang van asielzoekers toe.

Verzoeker verwijst naar de recente rechtspraak, die het risico op schending van art. 3 EVRM in soortgelijke zaken erkent:

- De Kamer van Inbeschuldigingstelling te Brussel besliste op 4 februari 2010 om een asielzoeker opgesloten te Mersplas vrij te laten, gebaseerd op het feit dat Griekenland niet genoeg bescherming biedt aan personen die worden overgedragen in het kader van de Dublinconventie. Hierdoor bestaat er een reëel risico op schending van art. 3 EVRM (stuk 2)*
- Recente beslissingen om voorlopige maatregelen toe te kennen op grond van Rule 39 bij het EHRM (zie stuk 3, waarbij een schorsing van de uitwijzing werd toegestaan zonder bepaalde*

duur, nadat eerst een procedure voor de RW werd gedaan en stuk 4, waarbij het EHRM een Rule 39 toekent zonder dat een procedure bij de RW aanvai, en hierbij de redenering volgt, dat de procedure voor de Nederlandsialige Kamer bij de RW geen nuttig en dus uit te putten rechtsmiddel inhouden)

- *Recente arresten van de Franstalige kamers van de RW, waarin de problemen van de asielzoekers in Griekenland wel worden onderkent, en men beslist om uitwijzingen op te schorten of beslissingen 26quater te vernietigen (zie o.m. stuk 5)*

Vele betrouwbare en onafhankelijke bronnen maken melding van en veroordelen deze praktijken door Griekenland. Deze rapporten kunnen niet als 'algemeen' afgedaan worden of als 'blote beweringen'. En wel om de reden dat het Europees Hof zelf stelt over mensenrechtenrapporten in een arrest Saadi tegen Italië (28/02/2008) (vrije vertaling):

'130. Om het bestaan te verifiëren van een risico op vernederende behandelingen, dient het Hof alle voorzienbare gevolgen van een terugzending van verzoeker in het land van bestemming te onderzoeken, rekening houdend met de algemene situatie in dit land en de omstandigheden eigen aan het geval van de betrokkene (Vilvarajah et anderen, 108 in fine).

131. Om de algemene situatie in een land te onderzoeken, heeft het Hof vaak belang gehecht aan informatie terug te vinden in recente rapporten afkomstig van onafhankelijke internationale mensenrechtenorganisaties, zoals Amnesty International of regeringsbronnen, waaronder het Department of State van de V.S.A (...)'

De rapporten die verzoeker aanhaalt, zoals van het UNHCR en van het Europees Parlement zijn, gezien deze rechtspraak, bij uitstek bronnen die de Dienst Vreemdelingenzaken dient te raadplegen om na te gaan of zij artikel 3 en 13 E.V.R.M, niet schenden, bij een beslissing tot weigering van verblijf en met een terugzending naar Griekenland. Dit is echter niet af te leiden uit de bestreden beslissing.

Tenslotte stelt het Hof het volgende in het arrest Saadi (vrije vertaling):

'(...) In dit opzicht onderlijnt het Hof dat het bestaan van interne wetten en het ondertekend hebben van internationale verdragen, die in principe het respect garanderen van fundamentele mensenrechten op zichzelf niet voldoen om een adequate bescherming tegen het risico op vernederende behandelingen te verzekeren, wanneer, zoals in dit geval, betrouwbare bronnen melding maken van praktijken van de autoriteiten, of getolereerd door deze laatste, die manifest ingaan tegen de principes van het Verdrag. (...) zelfs al zouden de Tunesische autoriteiten de diplomatieke garanties gegeven hebben zoals gevraagd door Italië, dan nog stelt dit het Hof niet Vrij van een onderzoek of deze garanties effectief bescherming zouden bieden op een bescherming van de betrokkene tegen een risico op een vernederende behandeling'.

Hieruit blijkt dat de Belgische staat zich niet zonder meer kan verschuilen achter de zinsnede in de bestreden beslissing dat de Griekse staat dezelfde objectieve garanties biedt als België, wanneer er internationale rapporten het tegendeel stellen en de Belgische staat geen enkel stuk naar voren brengt dat het tegendeel zou aantonen.

In de huidige zaak biedt Griekenland deze 'garanties' niet eens, aangezien de Griekse overheid niet eens de moeite heeft gedaan te antwoorden op het terugnameverzoek van de tegenpartij.

Er wordt door de Griekse overheid allesbehalve een effectieve bescherming geboden tegen een vernederende behandeling.

Verzoeker vreest ingevolge hetgeen hij reeds onder punt III heeft uiteengezet dat het niet vaststaat dat de Griekse autoriteiten zijn asielaanvraag zullen onderzoeken. Tegenpartij toont niet aan dat er garanties bestaan op een behandeling van zijn asielaanvraag.

Bovendien riskeert verzoeker in onmenselijke omstandigheden vastgehouden te worden.

Verzoeker riskeert teruggestuurd te worden naar Afghanistan, hetgeen een schending zou uitmaken van artikel 33 van de Conventie van Geneve. Bovendien riskeert hij ook blootgesteld te worden aan onmenselijke en vernederende omstandigheden in Griekenland. Dit zou een schending uitmaken van artikel 3 EVRM. In het arrest van 1 0.04.2008 stelde uw Raad reeds dat deze elementen een moeilijk te herstellen nadeel vormen:

“In de mate dat de verwerende partij in haar beslissing niet de twijfels heeft weggenomen dat het onderzoek van verzoekers asielaanvraag door de Griekse autoriteiten zal worden behandeld — en de stukken van het administratief dossier, samengelezen met de niet onaannemelijke verklaringen van verzoeker omtrent zijn wedervaren in Griekenland dat evenmin doen, integendeel- is de Raad van oordeel dat in casu het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is aangetoond.”

Verzoeker wijst nogmaals op zijn specifieke situatie, waarin hij volgens de informatie van verweerster een asielaanvraag zou ingediend hebben in Griekenland. Aangezien hij ondertussen meer dan zes maanden in België verblijft, heeft hij wellicht al lange tijd een negatieve beslissing ortvangen, betekend aan “onbekende woonplaats” en is zijn procedure beëindigd. In dat geval is de kans zeer groot dat hij onmiddellijk wordt opgesloten en zal uitgewezen worden. In elk geval is de kans dat hij een nieuwe asielaanvraag kan indienen of de eerste asielprocedure verderzetten onbestaande. Verzoeker verwijst naar de zeer recente bevindingen van het UNHCR (stuk 6 p. 18).

De onmogelijkheid om een asielaanvraag te doen (of verder te zetten), de grote kans op detentie en deportatie en de onmenselijke situatie van kandidaat-vluchtelingen in Griekenland maken een moeilijk te herstellen ernstig nadeel uit”

2.3. Vooreerst dient te worden benadrukt dat bij het indienen van een vordering tot schorsing ernstige middelen moeten worden aangevoerd en de vordering een uiteenzetting van feiten dient te bevatten die kunnen aantonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing aan verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Beide voorwaarden waaraan cumulatief moet worden voldaan om de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing te horen bevelen zijn evenwel autonome op zichzelf staande voorwaarden. Een verwijzing in de uiteenzetting van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel naar datgene wat werd aangevoerd in een middel volstaat bijgevolg niet.

In casu dient worden vastgesteld dat de verzoekende partij zich in haar initieel verzoekschrift beperkt tot algemene beschouwingen maar verzuimt aan te tonen dat inderdaad haar rechten als asielzoeker zullen worden miskend. Zij blijft in gebreke om concrete gegevens aan te brengen waaruit prima facie kan afgeleid worden dat haar stelling meer is dan een loutere hypothese. Zij brengt in dit opzicht geen concrete aanwijzingen bij, laat staan bewijzen, die aantonen dat ze het risico loopt om slachtoffer te worden van het gebrekkig functioneren van de opvang en behandeling van asielzoekers in Griekenland en dat haar asielaanvraag niet met de nodige zorg en garanties in Griekenland kan behandeld worden. Zij maakt met andere woorden met haar betoog, dat bestaat uit het poneren van theorieën en algemene beweringen en het verwijzen naar citaten uit rechtspraak, niet aannemelijk dat de problemen uit het verleden zich nog zouden voordoen, noch dat de problemen zich in dezelfde situaties voordeden als haar huidige situatie.

Rekening houdende met voorgaande analyse dient te worden vastgesteld, enerzijds, waar de verzoekende partij aanvoert dat de verwerende partij geen enkele specifieke garantie bekam van de Griekse autoriteiten, haar betoog, als een blote bewering overkomt, nu zij verzuimt aan te geven welk soort van garanties in welke stap van de asielprocedure zij voor ogen heeft en anderzijds, waar ze aanvoert dat geen effectief rechtsmiddel voor haar ter beschikking is, gezien het flagrant gebrek aan advocaten, tolken en sociaal assistenten aldaar en dat daarenboven de opvang van asielzoekers in Griekenland ernstig tekort schiet, het beweerdte als speculatief en hypothetisch voorkomt, nu haar betoog beperkt is tot het poneren van blote beweringen, die niet meer zijn dan een loutere opsomming

van bepaalde vaststellingen in bepaalde rapporten zonder in concreto aannemelijk te maken dat zij zich in dezelfde omstandigheden zal bevinden als deze zoals geschetst in betreffende teksten en zij binnen deze context op generlei wijze aannemelijk maakt op geen daadwerkelijke rechtsbescherming te kunnen rekenen.

2.4. De Raad sluit niet uit dat de Griekse nationale asielwetgeving zoals die in het verleden bestond mogelijk niet in overeenstemming was met de normen die voortvloeien uit internationale en supranationale rechtsregels. In casu dient evenwel te worden opgemerkt dat de Griekse autoriteiten de richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten, de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van deze bescherming en de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus ondertussen in hun nationaal recht hebben omgezet. Er is geen gegeven voorhanden waaruit blijkt dat deze omzetting niet correct gebeurd zou zijn. Daarnaast moet worden vastgesteld dat Griekenland een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België gebonden is. De asielaanvraag van de verzoekende partij zal noodzakelijkerwijs behandeld worden volgens de hoge standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, zodat er in principe geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat verzoekende partij voor de behandeling van haar asielaanvraag minder waarborgen in Griekenland dan in België zou genieten. (RvS., nr. 170.662 van 27 april 2007).

De basisnormen die opgelegd worden door het gemeenschapsrecht garanderen op zich reeds een toegang tot de asielprocedure en staan ook garant voor een kwaliteitsvolle procedure. Zolang de asielaanvraag van de verzoekende partij niet behandeld is zal ze, gelet op de regels van het gemeenschapsrecht, niet door de Griekse autoriteiten kunnen gerepatrieerd worden naar haar land van herkomst. Gelet op de normen die vastgelegd zijn in het gemeenschapsrecht en waardoor de Griekse autoriteiten zijn gebonden, kan de verzoekende partij niet gevolgd worden in haar stelling dat er een risico op een schending van artikel 3 EVRM bestaat of op een terugzending van de verzoekende partij door Griekenland naar haar land van herkomst. Door de bestaande garanties, die voortvloeien uit de Europese regelgeving simpelweg te ontkennen terwijl zij niet aannemelijk maakt ooit één poging hiertoe te hebben ondernomen en daarentegen geen melding te maken tijdens haar verhoor van behandelingen die in strijd zouden zijn met artikel 3 EVRM toont de verzoekende partij geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan.

Er dient derhalve te worden uitgegaan van het feit dat de basisnormen die in de voormelde richtlijnen worden voorzien in Griekenland in rechte gegarandeerd zijn (EHRM 2 december 2008, nr. 32733/08, K.R.S./Verenigd Koninkrijk: "The presumption must be that Greece will abide by its obligations under those Directives") en dat indien de Griekse overheden alsnog, in de praktijk, in gebreke zouden blijven om aan bepaalde verplichtingen tegemoet te komen, de naleving van deze verplichtingen die gegarandeerd worden door de richtlijnen hoe dan ook, via gerechtelijke weg, kan afgedwongen worden (EHRM, 2 december 2008, nr. 32733/08, K.R.S./Verenigd Koninkrijk: "Quite apart from these considerations, and from the standpoint of the Convention, there is nothing to suggest that those returned tot Greece under the Dublin Regulation run the risk of onward removal to a third country where they will face ill- treatment contrary to Article 3 without being afforded a real opportunity, on the territory of Greece, of applying to the Court for a Rule 39 measure to prevent such."). Griekenland is immers een lidstaat van de Europese Unie en derhalve een rechtsstaat.

Voorst kan niet uit het door de verzoekende partij geciteerd arrest Saadi prima facie de plicht voor de Dienst Vreemdelingenzaken afgeleid worden om in een beslissing waarbij een vreemdeling wordt overgedragen aan Griekenland op grond van de Dublinverordening te motiveren aangaande rapporten van mensenrechtenorganisaties in het licht van artikel 3 EVRM bij een terugzending naar Griekenland.

Het Hof heeft in het arrest K.R.S. gewezen tegen het Verenigd Koninkrijk van 2 december 2008 immers het volgende gesteld: "(...) Article 3 implies an obligation not to deport the person in question to that country (Saadi v. Italy [GC], no. 37201/06, § 125, 28 February 2008; NA. v. the United Kingdom, no. 25904/07, § 109, 17 July 2008). The assessment of the existence of a real risk must necessarily be a rigorous one (see Chahal v. the United Kingdom, 15 November 1996, § 96, Reports of Judgments and Decisions 1996-V; and Saadi v. Italy, cited above, § 128) which implies that there must be a meaningful assessment of the applicant's claim (Jabari v. Turkey, no. 40035/98, § 40, ECHR 2000 VIII). Similarly, the notion of an effective remedy under Article 13 requires independent and rigorous scrutiny of a claim that there exist substantial grounds for fearing a real risk of treatment contrary to Article 3 (Jabari, cited above, § 40). The remedy required by Article 13 must be "effective" in practice as well as in law. It must take the form of a guarantee and not of a mere statement of intent or a practical arrangement (Conka v. Belgium, no. 51564/99, §§ 75 and 83, ECHR 2002-I) and it must have automatic suspensive effect (Gebremedhin [Gaberamadhien] v. France, no. 25389/05, § 66, ECHR 2007-....)".

De Raad stelt prima facie op grond van een lezing van de bestreden beslissing vast dat er niet kan gesteld worden dat de gemachtigde van de minister "a meaningful assessment of the applicant's claim" niet zou gedaan hebben. Gelet op diens verklaringen werd een effectief en betekenisvol onderzoek verricht. Het gegeven dat Griekenland niet uitdrukkelijk heeft ingestemd met het overnameverzoek doet hieraan geen afbreuk. De stelling van de verzoekende partij dat zij bij haar aankomst een terugwijzing naar haar land van herkomst riskeert en dat haar asielaanvraag niet op een eerlijke en effectieve wijze zal worden behandeld is niet meer dan een hypothese die niet is ondersteund met concrete elementen en niet tot uiting werd gebracht door de verzoekende partij ter gelegenheid van haar verhoor door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Wat de in de uiteenzetting van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel aangevoerde schending van artikel 3 van het E.V.R.M. betreft, dient te worden benadrukt dat de verzoekende partij moet doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt zijn moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Inzonderheid volstaat een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het E.V.R.M. kan worden geschonden volstaat op zich niet. (RvS, nr. 105.233 van 27 maart 2002; RvS, nr. 105.262 van 28 maart 2002; RvS, nr. 104.674 van 14 maart 2002; RvS, nr. 120.961 van 25 juni 2003; RvS, nr. 123.977 van 8 oktober 2003).

De verzoekende partij beperkt zich in haar verzoekschrift tot de bewering dat een overdracht naar Griekenland mogelijkerwijze artikel 3 EVRM schendt. Verder verzuimt ze evenwel een enkel begin van bewijs bij te brengen dat zij zelf een reëel risico loopt en moet vrezen voor haar leven, vrijheid of fysieke integriteit of dat zij een arrestatie zonder eerlijk proces zou moeten ondergaan. Verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat de minister van Migratie- en asielbeleid bij het nemen van de bestreden beslissing artikel 3 van het E.V.R.M. heeft miskend. Bovendien dient te worden benadrukt dat zelfs indien de Griekse autoriteiten zouden overgaan tot opsluiting of repatriëring van de verzoekende partij dit veronderstelt dat de Griekse autoriteiten hieromtrent eerst zelf een beslissing nemen, zodat de verzoekende partij niet kan voorhouden dat het door haar ingeroepen nadeel rechtstreeks voortvloeit uit de tenuitvoerlegging van de thans bestreden beslissing.

2.5. Wat de in het nadeel aangevoerde schending van artikel 13 van het E.V.R.M. betreft steunt de verzoekende partij zich in casu op de door haar aangehaalde rapporten. Haar betoog beperkt zich evenwel tot het poneren van blote beweringen, die niet meer zijn dan een loutere opsomming van bepaalde vaststellingen in deze rapporten zonder in concreto aannemelijk te maken dat zij zich in dezelfde omstandigheden zal bevinden als deze zoals geschetst in betreffende teksten.

Bovendien dient te worden benadrukt dat artikel 13 van het E.V.R.M., gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet zelfstandig kan worden ingeroepen zonder aan te tonen dat een door het voornoemde verdrag beschermde vrijheid of recht geschonden is. De verzoekende partij roept samen met artikel 13 van het E.V.R.M. een schending in van artikel 3 van het E.V.R.M. Aangezien de schending van artikel 3 van het E.V.R.M. niet kan worden weerhouden door de Raad, dient niet te worden nagegaan of artikel 13 van het E.V.R.M. in casu van toepassing is en desgevallend geschonden wordt (RvS, nr. 141.340, 28 februari 2005).

2.6. Waar de verzoekende partij binnen de context van haar vermeende nadeel tot slot een schending aanvoert van artikel 33 van de Conventie van Genève, volstaat de vaststelling dat ze in concreto verzuimt aan te tonen dat zij zal worden teruggestuurd naar Afghanistan. De bestreden beslissing houdt immers niet in dat de verzoekende partij naar Afghanistan wordt teruggestuurd. De bestreden beslissing heeft immers slechts tot gevolg dat de verzoekende partij aan de Griekse autoriteiten wordt overgedragen teneinde haar de kans te geven een asielverzoek in te dienen bij de bevoegde asielinstanties die moeten oordelen of de verzoekende partij een beschermingsstatus en het daaraan verbonden verblijfsrecht dient te verkrijgen.

2.7. In zoverre de verzoekende partij verwijst naar “recente beslissingen om voorlopige maatregelen toe te kennen op grond van Rule 39 bij het EHRM, dient te worden opgemerkt dat de door haar ingeroepen interim measures niet van een motivering voorzien zijn, zodat daaruit niet zonder meer kan worden afgeleid of deze betekenis hebben voor andere vreemdelingen en, zo ja, welke betekenis. De ingeroepen interim measures, noch de daarin gestelde vragen bieden op zichzelf grond voor de conclusie dat het EHRM thans van oordeel is dat de omstandigheden in Griekenland aan overdracht in de weg staan (RvS NI. nr. 200905828/1/V3 van 3 november 2009).

In zoverre de verzoekende partij zich wens te steunen op rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, volstaat de vaststelling dat deze geen precedentwaarde heeft en bijgevolg niet dienstig kan worden aangevoerd.

Waar de verzoekende partij verwijst naar haar recht op een daadwerkelijke rechtsbescherming dient erop te worden gewezen dat een dergelijke bescherming niet afhangt van de zekerheid van een gunstige afloop voor de verzoeker en gerelateerd is aan het geheel van de door het interne recht geboden rechtsmiddelen (vgl. EHRM, arrest Conka van 5 februari 2002, nr. 75).

Waar de verzoekende partij tot slot aanvoert dat ze nogmaals wijst op haar specifieke situatie, waarin zij volgens de informatie van verweerster een asielaanvraag zou ingediend hebben in Griekenland; dat aangezien zij ondertussen meer dan zes maanden in België verblijft, zij wellicht al lange tijd een negatieve beslissing heeft ontvangen, betekend aan “onbekende woonplaats” en haar procedure beëindigd is; dat in dat geval is de kans zeer groot is dat zij onmiddellijk wordt opgesloten en uitgewezen zal worden en dat in elk geval de kans dat zij een nieuwe asielaanvraag kan indienen of de eerste asielprocedure verderzetten onbestaande is, het beweerde als speculatief en hypothetisch voorkomt, nu haar betoog beperkt is tot het plegen van blote beweringen, die niet meer zijn dan een loutere opsomming van bepaalde vaststellingen in een bepaald rapport zonder in concreto aannemelijk te maken dat zij zich in dezelfde omstandigheid zal bevinden als deze zoals geschetst in betreffende teksten, temeer daar de raadsman van verzoekende partij ter terechtzitting beweert zelf niet zeker te zijn dat er initieel een asielaanvraag in Griekenland is ingediend. Binnen deze context dient bovendien te worden benadrukt dat het niet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen toekomt om, aan de hand van blote beweringen en verwijzingen naar algemene rapporten, af te leiden waarin nu juist de ernst van het vermeende nadeel bestaat laat staan de herstelbaarheid ervan te onderzoeken.

In casu volstaat de vaststelling dat met het aangevoerde betoog op generlei wijze het vermeende moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van de verzoekende partij met enig concreet gegeven of overtuigend argument wordt aangetoond. De blote beweringen waartoe de verzoekende partij zich

beperkt volstaan niet om aannemelijk te maken dat zij een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel zal ondervinden bij de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Dienvolgens is niet voldaan aan de tweede van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 43, § 1, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf februari tweeduizend en tien door:

Mevr. Ch. BAMPS	kamervoorzitter,
Dhr. L. JANS,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. JANS.

Ch. BAMPS.